

Bible – nejčtenější kniha na Zemi

Úvod do Božího spásného plánu

Mezi nejrozšířenějšími knihami na Zemi zaujímá s velkým odstupem Bible první místo. V celém světě jen od roku 1960 až do roku 2010 bylo prodáno asi 3,9 miliard výtisků. Podle údajů světových biblických společností z ledna 2015 byla přeložena do 563 jazyků a dialektů. Bible je jediná kniha, která nás informuje o tom, co se stane od počátku času až k událostem na konci času. V ní jsou sepsány celé dějiny lidstva již dopředu. Také to, co se nyní děje, je v biblickém proroctví Starého a Nového Zákona předpověděno.

Toto vysvětlení je adresováno všem lidem dobré vůle ve všech národech a jazycích na celé Zemi. Kromě šesti hlavních náboženství – židovství, křesťanství, islámu, taoismu, buddhismu a hinduismu, rozšiřují někteří ten počet na dvanáct světových náboženství. Je celkem pochopitelné, že všichni o sobě tvrdí, že věří tomu pravému. Potom existují mnohá přírodní a kmenová náboženství. Všichni jsou přesvědčeni, že jsou na správné cestě, v pravém náboženství. Může vůbec existovat nějaké pravé náboženství, které vzniklo v průběhu času a odvolává se na smrtelného člověka? Přirozeně jsou osobní základní přesvědčení a hodnoty člověka nedotknutelné, neboť každý člověk má právo věřit tomu, co pokládá za správné. Také je ale pravda, že každému náboženství vymyšlenému člověkem chybí to definitivní, ten opravdový absolut, o němž nelze pochybovat. Náboženské proudy jsou časové a přesně vzato odpovídají jen tomuto pomíjivému životu. Každá filozofie a ideologie a také teologie mají své lidské hranice a nechávají nejdůležitější otázky nakonec bez odpovědi.

Existují věci, které se našemu posouzení zcela vzdalují, nicméně samy v sobě jsou definitivní. Že člověk stvořený v obrazu Stvořitele byl vybaven tvůrčími schopnostmi, je takovou skutečností. Skrze nevíru a neposlušnost je lidstvo pádem do hříchu v ráji odděleno od věčného společenství s živým Bohem a vydáno smrti, a v životě není nic tak jisté jako smrt.

Všechno časné má začátek a bude mít konec. Jen to, co nikdy nezačalo, také nikdy neskončí. Přístup do věčnosti nám nebyl položen do kolébky. Naše narození bylo vstupem do času. Jako časné stvoření nemáme automaticky věčný život: ten nám může dát jen věčný Bůh.

Jediná kniha, která se právem nazývá Svatým Písmem a Božím Slovem, je Bible. V ní budeme společně zkoumat některá témata. Jen ona nás o všem informuje od samého počátku – od vzniku nebe a země – až do konce času a o tom, co bude dále.

Než se budeme zabývat tím, co přesahuje to časné, sledujme vstup toho Věčného do soudobých dějin. Nejprve vidíme Boha ve stvoření. Majestátní stvoření vesmíru je skutečností a každý logicky myslící člověk předpokládá, že má také Stvořitele. Božský pořádek všech živočichů ve vodě, na zemi a ve vzduchu, všechno rostlinstvo, stromoví, setba a žeň, život a rozmnožování v rámci viditelného stvoření – to všechno zůstává jako živé svědectví samotného Stvořitele. Co má například dokazovat evoluční teorie s ohledem na božské stvoření? Je to jen zoufalý pokus o popření stvoření a Stvořitele. To je pouhá teorie, zatímco samo stvoření je realita. Prokázané skutečnosti prostě mluví za sebe. Až dodnes všechno rodí podle svého druhu, jak to řekl Stvořitel (1.Moj.1:12). Jestliže člověk slyšel o Boží všemohoucnosti a všudypřítomnosti, tak ji může duchovně otevřenýma očima ve stvoření vidět.

Lidstvo bylo od začátku svých dějin provázáno tragickými událostmi, které stále znovu otrásaly vírou mnohých. PÁN nebes se ještě neujal Svě vlády na Zemi. Ještě světu vládne kníže temnoty, pod jehož vlivem se nachází všechno lidstvo. Jen když se ten jednotlivec skrze osobní prožité obrácení ke Spasiteli vymaní z vlivu toho Zlého, otevře se Božímu vlivu. V Otčenáši se stále ještě modlíme: „Tvé království přijď!“ A ono jistě přijde! Čas je blízko. Znamení času na to ukazují.

Pro orientaci

Bible, Starý Zákon, byl napsán nejprve v hebrejském jazyku. Hebrejšti-
na byla v prvních 1750 letech až po stavbu Babylonské věže jedinou řečí
na Zemi (1.Moj.11:6-7). Abraham byl v 1.Moj.14:13 nazván „Hebrejcem“.
V 2.Moj.7:16 řekl Mojžíš faraónovi: „**PÁN, ten Bůh Hebrejský, poslal mne
k tobě, abych řekl: Propusť lid Můj, aby sloužili Mi na poušti!**“ PÁN Ježíš po
nanebevstoupení mluvil také hebrejsky, to je Pavlovo svědectví: „**A když jsme
my všichni na zem padli, slyšel jsem hlas mluvící ke mně a řkoucí Židovským
jazykem ...**“ (Sk.26:14). V hebrejštině mají osoby a jména tak jako místní
označení často význam, který v překladech do jiných jazyků nelze vždy vy-
jádřit.

Starý Zákon končí prorokem Malachiášem, který žil přibližně 400 let před Kristem. Pět knih Mojžíšových, Proroci a Žalmy do té doby existovaly ve svitcích. Teprve v období 300 – 200 před Kristem byl Starý Zákon s 39 knihami shrnut do celku. Jednotlivé pergameny se také ještě zachovaly. V Kumránu u Mrtvého moře byly v letech 1947 – 1956 nalezeny nejstarší biblické rukopisy, mezi nimi jeden 7,3 m dlouhý, téměř nepoškozený svitek knihy Izaiáše, Žalmů a Danielovy knihy. Jsou k nahlédnutí uloženy ve „Schránce Knihy“ v izraelském muzeu v Jeruzalémě. Ježíš, náš PÁN a Spasitel v Luk.24:44-45 rozdělení na ty tři díly zdůraznil: na Mojžíšův Zákon, Žalmy a Proroky: „... **musí se naplnit všechno, co psáno jest v Zákoně Mojžíšově a v Prorocích i v Žalmech o Mně.**“ Jednou předčítal v synagoze v Nazaretu ze svitku proroka Izaiáše 61:1 a potom řekl: „**Dnes naplnilo se písmo toto v uších vašich**“ (Luk.4:16-21). Tehdy se opravdu naplnilo více než sto proroctví Starého Zákona, která náležejí ke spásnému Božímu plánu.

Hebrejský Starý Zákon byl přeložen teprve kolem roku 250 před Kristem v Alexandrii, v Egyptě, židovskými učiteli do řečtiny, tehdejšího světového jazyku. Židovští znalci Tóry v Izraeli však překlad označený jako „Septuaginta LXX“ neuznali. V něm již čtenář cenné a důležité významy, které se z hebrejského textu bez neshnů vyjevují, často ani nerozpozná. Proto má v tomto vysvětlení být, tam kde je to nutné, ukázán ten původní význam, zřejmý z hebrejského textu. Nicméně samotně ti, kteří ovládají více jazyků, jsou odkázáni na vedení a zjevení Ducha Božího. My věříme absolutní inspiraci Svatého Písma, které se samo o sobě prokazuje absolutním souladem Starého a Nového Zákona.

Nový Zákon s 27 knihami vznikl během prvních křesťanských staletí jako „kánon“ – směrnice/pravidla. Nejprve se stalo, co Lukáš píše v úvodu svého evangelia: „**Poněvadž mnozí usilovali sepsat pořádně vypravování těch věcí, které se u nás staly.**“ Z těch mnohých zbyli čtyři, totiž Matouš, Marek, Lukáš a Jan. To, co sepsali jako „evangelia“, bylo přijato do biblického kánonu. Oni byli určeni k tomu, aby to, co se v životě a působení Ježíše Krista stalo a je součástí spásných dějin, zanechali následujícím generacím. Každé evangelium má své vlastní ražení. Ve své rozmanitosti obsahují obraz našeho PÁNA a Spasitele, počínaje Jeho narozením až po Jeho nanebevstoupení.

Matouš například hned uvádí důkaz, že narozením Krista se naplnilo proroctví z Iz.7:14: „**Proto sám PÁN dá vám znamení: Aj, panna počne, a porodí**

syna, a nazve jméno jeho Immanuel“ (1:18-25). V kap. 2:1-6 píše o narození v Betlémě a zdůrazňuje naplnění Mich.5: „*A ty Betléme ... z tebe vyjde ten, který má býti Panovníkem v Izraeli!*“

Marek začíná dvěma starozákonními zaslíbeními, která se týkala služby Jana Křtitele, totiž Izaiášem 40:3: „... *Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu PÁNU!*“ a Malachiášem 3:1: „*Aj, já posílám anděla Svého, který připraví cestu před tváří Mou ...*“

Lukáš hned v první kapitole informuje o návštěvě anděla Gabriela u Zachariáše v chrámu, který mu předpověděl narození Jana Křtitele, a o navštívení anděla Gabriela u Marie, které oznámil narození Spasitele: „***I řekl jí anděl: Neboj se, Maria, nebo jsi našla milost u Boha. A počneš v životě a porodíš syna, a nazveš jméno jeho Ježíš (hebr.: Jahshua).***“

Jan se vrací na počátek a svědčí: „*Na počátku bylo Slovo ...*“ (Jan.1:1). „... *A Slovo to tělo učiněno jest, a přebývalo mezi námi*“ (v.14).

Teprve kdo přečte všechna čtyři evangelia, dostane celkový přehled o životě a působení, o službě, o utrpení a umírání, o vzkříšení a nanebevstoupení našeho Spasitele jako vrcholu spásných dějin, jak to bylo předpověděno již ve Starém Zákoně.

Po evangeliích následují „Skutky apoštolů“ původní církve, potom dopisy apoštolů a nakonec „Zjevení Ježíše Krista“, které apoštolovi Janovi bylo dáno na řeckém ostrově Patmos.

Nejprve se evangelia a dopisy apoštolů četly v lokálních sborech a předávaly dále: „*A když bude přečten u vás tento list, postarejte se o to, ať jest i v Laodicenském sboru čten; a ten, který jest psán z Laodicie, i vy také přečtete*“ (Kol.4:16). Zvěstování šlo do celého světa, jak přikázal PÁN v misijním pověření.

Až do vynálezu knihtisku v 15. století se ty texty stále přepisovaly rukou. Při překladech do jiných jazyků došlo k rozdělení do kapitol a potom k rozdělení do veršů. Ještě jednou necht' je zdůrazněno, že nejde o porovnávání různých překladů – jakkoli jsou i cenné –, které nám dávají jasno, nýbrž že jen Duch Boží zkoumá hlubiny Boží (1.Kor.2:10) a uvádí do vši pravdy (Jan.16:13). Litera, psané Slovo, se nám musí stát zjeveným, živým Slovem. Slovo Boží zůstává na věky (1.Petr.1:25; Iz.40:8).

Kdo skutečně věří, uznává potvrzené Boží Slovo

My se ptáme, a Bůh odpovídá Svým Slovem: Co nám má Bůh říci skrze Starý Zákon? Co nám Bůh daroval skrze Nový Zákon? Co je pravá víra a co je falešná víra? Je etablované křesťanství, jsou ty mnohé kostely církví Ježíše Krista?

Všem, kdo se zabývají tímto tématem, je známo, že ve Starém Zákoně byla dána zaslíbení, která se v průběhu novozákonního času spásy naplňovala. Je také známo, že Svaté Písmo je v průběhu křesťanství rozdílně vykládáno. To začíná již prvním veršem Bible a končí tím posledním.

Zde má být poukázáno, že Bůh je opravdu jen ve Svém originálním Slově a skrze ně mluví k nám, a jak ten nepřítel se jako Boží protivník vloudil skrze výklady a podvedl lidi náboženským způsobem. On je ten první překrucovatel Božího slova, který se, jak čteme v 1.Moj.3, postavil před Evu se svými argumenty: „Copak Bůh opravdu řekl ...?“ Zasel pochybnost a tak zapříčinil pád do hříchu, to oddělení od Boha. On stále ještě to, co Bůh řekl, zpochybňuje a dává tomu vlastní výklad. Ovlivňuje, kde jen může – dokonce na teologických katedrách – sytí intelekt těch vědychtivých, kteří rádi jedí ze stromu poznání, přesto, že to stále ještě má za následek duchovní smrt.

Bůh/Elohim – PÁN/JAHWEH Cenné porovnání

Septuaginta překládá hebrejské slovo »Elohim«, které stojí v Bibli od 1.Moj.1:1 celkem 3526krát a v naší je uvedeno jako »Bůh«, jako »Theos« a slovo »Jahweh«/JHWH, které je v našich Bibliích od 1.Moj.2:4 napsáno 4024krát jako »PÁN«, tím »Kyrios«. Slovní spojení »Elohim–JAHWEH«/«-Bůh ten PÁN« nacházíme v Bibli 6356krát.

Každému Židu bylo a je jasné, že tím »Elohim« je míněn samotný, jediný Bůh, Stvořitel nebe a Země. ON se totiž již ve Starém Zákonu představil jako ten »Jediný«, kterým je. ON, ten Věčný, neexistuje v množném čísle osob, nýbrž projevuje se v množném čísle Svých zjevení (teofanie) jako Stvořitel, Zachovavatel, Spasitel, Král, Soudce atd. To nejsou jména, ale osobní vlastnosti vztahující se k Bohu. Bůh se nejmenuje „Stvořitel“, ON *je* Stvořitel. Nejmenuje se „Král“, ON *je* Král. ON se nejmenuje „Soudce“, ON *je* Soudce. ON se nejmenuje „Zachránce“, ON *je* Zachránce, atd. – a přesto je stále **Tentýž**.

Jen několik příkladů: V 1.Moj.14:19 On vystupuje jako »**El Elyon**« – jako ten Nejvyšší Bůh: „... *Požehnaný Abram od Boha – **El Elyon** – silného nejvyššího, Stvořitele nebe a země.*“

V 1.Moj.17:1 se Abrahamovi zjevuje jako »**El Shaddai**« – jako všemohoucí Bůh: „*Já jsem Bůh silný všemohoucí – **El Shaddai**; chod' ustavičně přede Mnou a buď dokonalým.*“

V 1.Moj.21:33 je psáno »**El Olam**« – věčný Bůh: „... *Abraham vzýval tam jméno PÁNA, Boha silného, věčného – **El Olam.***“

V Iz.9:5-6 je zaslíbení o narození Syna: „... *a nazváno bude jméno jeho: **Předivný, Rádce, Bůh silný – El Gibbor, Rek udatný, Otec věčnosti, Kniže pokoje.***“

Všechna hebrejská slova, která začínají na **El** – nebo končí **-el**, vydávají svědectví o Bohu. Právě tak všechna slova začínající **Jah**– nebo končí **-jah**, mají vztah k JAHWEH, tomu PÁNU. To je absolutně důležité a nepřipouští žádný výklad. Například »**Immanu-el**« znamená „Bůh s námi“; »**Izra-el**« = „bojovník Boží“; »**Beth-el**« = „dům Boží“; »**Dani-el**« = „Bůh je Soudce“; »**Eli-jah**« = „JAHWEH je Bůh“; »**Jesa-jah**« = „JAHWEH je spása“; »**Hallelu-jah**« = „chvalte JAHWEH“ atd.

Svaté **jméno smlouvy** »**JAHWEH**«, které je v původním hebrejském rukopisu, má zvláštní význam. Jak již bylo zmíněno, byl »Elohim« „Theos“ a »JAHWEH« přeložen jako „Kyrios“. To původnímu významu zcela neodpovídá. Kyrios je panovník – to může být král nebo nějaký vládce –, **nicméně už nevyjadřuje to zjevení Božího jména**, jak to najdeme potvrzené v 2.Moj.6:2-3: „*Mluvil ještě Elohim – Bůh k Mojžíšovi a řekl jemu: »Já jsem JAHWEH – ten PÁN. Ukázal jsem se zajisté Abrahamovi, Izákovi a Jakobovi jako El Shaddai, – jako Bůh silný všemohoucí; ale v jménu Svém, „Elohim JAHWEH“ nejsem poznán od nich.*“

To jméno označené jako *tetragram* »**JHWH**« je ve Starém Zákoně **zjevené, svaté jméno smlouvy „Boha toho PÁNA“**. Uzavření smlouvy s Izraelem se blížilo a proto se Bůh ten PÁN Svému prorokovi Mojžíšovi a Svému lidu smlouvy Izrael zjevil **Svým jménem Smlouvy** »**JHWH**« – **JAHWEH**.

Ve vydání Zákona (2.Moj.20:) řekl ten Všemohoucí: „*Nevezmeš jména JAHWEH, svého Boha nadarmo; neboť nenechá bez pomsty JAHWEH/ten PÁN toho, kdo by jméno Jeho zneužíval.*“ Toto jméno bylo Bohu tak svaté, že ho chtěl Svým lidem vidět posvěcené. Jméno Boha toho PÁNA nesmělo být například vysloveno, když byl vynášen nějaký zesnulý z domu ven (Am.6:10):

„Tiše! Neboť jméno PÁNA/JAHWEH nesmí být vysloveno“ (Podle něm. př. Bible), – neboť Bůh není Bohem mrtvých, ale živých (Mat.22:32). Také to-
muto biblickému místu z proroka Amose bylo špatně porozuměno a dán mu
jiný smysl, takže jméno smlouvy Boha toho PÁNA »JAHWEH« až dodnes or-
todoxní Židé vůbec nevyslovují, nýbrž bylo nahrazeno »Adonai«. Hebrejské
slovo „Adon“ znamená „Král“, „Panovník“, a také „Vládce“. Sára nazývala
Abrahama „Adon“ (1.Moj.18:12; 1.Petr.3:6). **Ale Elohim–JAHWEH/Bůh ten
PÁN není jen Král, On je ten „Věčný“, „ten JÁ JSEM“, „ten sám v sobě
Existující“** (2.Moj.3:14; 2.Moj.34:5-6 aj.). **»JAHWEH« je výhradně zjevené
jméno smlouvy a spásy Boží ve Starém zákoně.**

V sedmi následujících označeních je obsažen celý spásný plán Boha:
»JAHWEH–JIREH« znamená „PÁN si vyhlédne obět“ (1.Moj.22:1-14),
»JAHWEH–RAPHA« = „PÁN uzdravuje“ (2.Moj.15:26), »JAHWEH–NISSI«
= „PÁN je má korouhev“ (2.Moj.17:15), »JAHWEH–SHALOM« = „PÁN je
můj pokoj“ (Soud.6:24), »JAHWEH–TSIDKENU« = „PÁN naše spravedl-
nost“ (Jer.23:6), »JAHWEH–SHAMMAH« = „PÁN je přítomný“ (Ez.48:35),
»JAHWEH–SABAOTH« = „PÁN zástupů“ (1.Sam.1:3).

Elohim/Bůh, ten Neviditelný, který je podle Své bytosti Duch
(Jan.4:24), jehož nikdo neviděl (Jan.1:18; 1.Jan.4:12), byl ve věčnosti skryt ve
Své plnosti Ducha, světla a života (1.Tim.1:17). Na počátku času se zjevil jako
JAHWEH – PÁN ve viditelné postavě. ON vyslovil Svým všemohoucím slovem
všechno v přirozeném a nadpřirozeném stvoření do bytí a putoval v ráji.

První »vyznání víry«, které ve Svatém Písmu je pro nás zanecháno jako
„Sch'mah Izrael“, pochází osobně z úst Boha, toho PÁNA. PÁN přikázal:
„Slyš, Izraeli, PÁN Bůh náš, PÁN jeden jest!“ (5.Moj.6:4-9). V Mar.12:29 to
najdeme potvrzeno z úst našeho PÁNA a Spasitele: **„Slyš, Izraeli, Ten PÁN,
Bůh náš, ten PÁN jeden jest!“**

To krédo v originále zní:

**JAHWEH Elohim JAHWEH Echat – JAHWEH/PÁN je náš Bůh, JAHWEH/
ten PÁN je JEDEN!**

To dosvědčuje pravou víru v jednoho, pravého Boha. I když se ten jeden
Věčný zjevuje rozličným způsobem, totiž jako Stvořitel, Spasitel, Král, Soud-
ce atd., **tak přece zůstává ten jeden Věčný**, kromě Něho není jiný. **„JÁ jsem
PÁN, a není žádného více, kromě Mne není žádného Boha ...“** (Iz.45:5-6).

„JÁ jsem ten PÁN, Bůh tvůj ... Nebudeš mítí bohů jiných přede Mnou“
(2.Moj.20:2-3).

Uskutečnění spásného Božího plánu v Novém Zákoně

K uskutečnění Svého věčného spásného plánu s lidstvem se Bůh na počátku Nového Zákona zjevil jako Otec v Synu a skrze Ducha svatého v Ježíši Kristu (hebrejsky: »Jahshua Maschiach«), v tom Božím Pomazaném. Novozákonní jméno smlouvy »Jahshua« je odvozeno ze starozákonního jména »JAHWEH« a v něm vloženo. Hebrejské slovo *yasha* znamená „zachránce“ (2.Moj.14:30). Stačí jen porovnat Joel.3:5: „**Kdokoli by vzýval jméno PÁNĚ, vysvobozen bude**“ se Sk.2:21: „**Kdokoli vzýval by jméno PÁNĚ /Jahshua, spasen bude ...**“; „**Každý zajisté, kdokoli vzýval by jméno PÁNĚ, spasen bude**“ (Řím.10:13). *JAHWEH* Starého Zákona je *Jahshua* Nového Zákona. V hebrejském textu je psáno: „... **a nazveš jméno Jeho Jahshua; On zajisté vysvobodí (yasha) lid Svůj od hříchů jejich**“ (Mat.1:21). *Jahshua* znamená „**JAHWEH–Zachránce**“. Žel toto novozákonní jméno smlouvy, ve kterém se Bůh zjevil jako Otec v Synu, rovněž nebylo ve svém spásném významu vždy poznáno.

Je třeba obdržet zjevení skrze Ducha Božího k poznání tohoto nepochopitelného, nevysvětlitelného tajemství, do něhož jsme zahrnuti. Na všechny se nejprve vztahuje: „**Ale tělesný člověk nechápe těch věcí, které jsou Ducha Božího; nebo jsou jemu bláznovství, aniž jich může poznati, protože ony duchovně mají rozsuzovány býti.**“ Ten apoštol však mohl svědčit: „**Nám pak Bůh zjevil skrze Ducha Svého. Nebo Duch zpytuje všechny věci, i hlubokosti Božské**“ (1.Kor.2:10-15).

Dříve než Spasitel mohl naplnit Své poslání a darovat spasení, musel se narodit jako Syn do masitého těla na tento svět:

„Ale když přišla plnost času, poslal Bůh Syna Svého učiněného z ženy, učiněného pod Zákonem“ (Gal.4:4).

„Jezukristovo pak narození takto se stalo:

„... že nalezena jest těhotná z Ducha svatého“ (Mat.1:18).

„... což v ní jest počato, z Ducha svatého jest“ (Mat.1:20).

„Toto pak všecko stalo se, aby se naplnilo, což pověděno bylo ode PÁNA skrze proroka, řkoucího: Aj, panna těhotná bude, a porodí syna, a nazveš jméno Jeho Emmanuel, jenž se vykládá: S námi Bůh“ (Mat.1:22-25; Iz.7:14).

*„A odpověděv anděl, řekl jí: **Duch svatý sstoupí v tě, a moc Nejvyššího zastíní tě; a proto, co se z tebe svatého narodí, sloutí bude Syn Boží**“ (Luk.1:26-38).*

Svědectví Duchem svatým naplněné Alžběty: *„A odkud mi to, aby přišla **matka PÁNA mého ke mně?**“ (Luk.1:43) – ne »ta matka Boží«.*

Narození Božího Syna je jasně a důkladně popsáno. Tak to zvěstoval pastýřům na poli anděl: *„**Nebo narodil se vám dnes Spasitel, jenž jest Kristus PÁN, v městě Davidově**“ (Luk.2:11).*

V Božím Slově je náš PÁN a Spasitel označen čtyřmi významnými »tituly Syna«: jako *Syn Abrahamův, Syn Davidův, Syn Boží* a jako *Syn člověka*.

Jako **Syn Abrahama**: (Mat.1:1) je »dědicem světa« (Řím.4:13) – a ti spasení jsou určeni, aby byli dědici Boží a spoludědicové Ježíše Krista (Řím.8:17).

Jako **Syn Davidův** (Mat.1:1b) je »Krák« (Luk.1:32; Jan.18:37) – a ti spasení jsou určeni k podílu na kralování s Ním (Zj.5:10).

Jako **Syn člověka** je On »Prorok«, kterého předpověděl již Mojžiš (5.Moj.18:15-19), jak Petr ve Sk.3:22-24 zdůraznil: *„... stane se, že každá duše, která by neposlouchala toho Proroka, vyhlazena bude z lidu Mého!“*

Jako **Syn Boží** je »Spasitel«, skrze něhož jsou spasení ustanovení do Božího synovství jako synové a dcery: *„... **abychom právo synů přijali**“ (Gal.4:4-9).*

Ten apoštol k tomu píše následující: *„Pavel, služebník Jezukristův, povoláný apoštol, oddělený k kázání evangelium Božího, které zdávna zaslíbil skrze proroky Svě v Písmech svatých, **o Synu jeho**, zplozeném ze semene Davida s strany těla, který prokázán jest býti **Synem Božím** mocně, podle Ducha posvěcení, skrze z mrtvých vstání, totiž o **Ježíši Kristu, PÁNU našem**, skrze **Něhož jsme přijali milost a apoštolství ku poslušenství víry mezi všemi národy pro jméno Jeho**“ (Řím.1:1-5).*

Podle těla pocházel ten Syn Boží, Ježíš Kristus, z pokolení Davidova (Mat.1:1-17; Luk.3:23-38) a nás *„... **nyní již smřil, tělem Svým skrze smrt, aby vás postavil svaté, a neposkrvněné, a bez úhony před obličejem Svým**“*

(Kol.1:22). „*V Němž máme vykoupení skrze krev Jeho, totiž odpuštění hříchů, podle bohatství milosti Jeho*“ (Ef.1:7). Skrze Svou usmiřující smrt nám daroval smíření s Bohem: „*Nebo Bůh byl v Kristu, smiřuje svět s Sebou, nepočítaje jim hříchů jejich, a složil v nás to slovo smíření*“ (2.Kor.5:14-21). ON zemřel, „... *aby skrze smrt zahladil toho, který má vladařství smrti, to jest d'ábla*“ (Žid.2:14). Jeho vzkříšením je nám dáno vítězství nad smrtí a darována nesmrtelnost.

„*Nebo poněvadž skrze člověka smrt, také i skrze člověka vzkříšení z mrtvých ... Nebo musí On kralovat, dokud nepoloží všech nepřátel pod nohy Jeho ... A když poddáno Jemu bude všecko, tedy i sám Syn poddá se tomu, který Jemu poddat má všecko, aby byl Bůh všecko ve všech*“ (1.Kor.15:21, 25, 28).

Všichni spasení prožijí při návratu PÁNA: „... *musí zajisté toto porušitelné tělo obléci neporušitelnost, a smrtelné toto obléci nesmrtelnost. A když porušitelné toto tělo obleče neporušitelnost, a smrtelné toto obleče nesmrtelnost ...*“, potom ti spasení zvolají: „*Kde jest, ó smrti, osten tvůj? Kde jest, ó peklo, vítězství tvé? ... Ale Bohu díky, který dal nám vítězství skrze PÁNA našeho Jezukrista!*“ (1.Kor.15:51-57). Amen.

Nikdy se ten jeden Bůh nerozdělil do „tří věčných“ osob. Nikdy nebyla ve Svatém Písmu řeč o „trojjediném“ Bohu, o „Trojici“ ani o žádné „dvojjednotě“ – jen o tom, že Otec se zjevil k naší spáse v Synu. I Nový Zákon svědčí jen o **jednom, jediném Bohu**: „... *chvála, která jest od samého Boha ...*“ (Jan.5:44); „... *aby poznali tebe samého pravého Boha*“ (Jan.17:3); „... *tak jistě je jeden Bůh ...*“ (Řím.3:30); „... *Bůh pak JEDINÝ jest*“ (Gal.3:20); „... *nesmrtelnému, neviditelnému, samému moudrému Bohu ...*“ (1.Tim.1:17); „... *Jeden jest zajisté Bůh ...*“ (1.Tim.2:5). „*JÁ jsem Alfa i Omega, počátek i konec, praví PÁN, který jest, a který byl, a který přijít má, ten všemohoucí*“ (Zj.1:8).

To právě, všezahrnující vyznání víry apoštolů je jen v Bibli a pro církve PÁNA provždy stanoveno:

„*JEDEN PÁN, JEDNA víra, JEDEN křest, JEDEN Bůh a Otec všech, který jest nade všecko, a skrze všecko, i ve všech vás*“ (Ef.4:5-6).

„A v pravdě veliké jest tajemství pobožnosti, že Bůh zjeven jest v těle, ospravedlněn v Duchu, ukázal se andělům, kázán jest pohanům, uvěřeno jemu na světě, vzhůru vzat jest ve slávu“ (1.Tim.3:16).

V Jeho vtělení je podle plánu spasení PÁN jako Spasitel ukázán ve Svých úkolech vedle Boha. ON je **Prostředník**: *„Jeden jest zajisté Bůh, jeden také i prostředník Boží a lidský, člověk Kristus Ježíš“ (1.Tim.2:5)*

a právě tak **Přímluvce**: *„Synáčekové moji, toto vám píši, abyste nehřešili. Pakli by kdo zhřešil, přímluvce máme u Otce, Ježíše Krista spravedlivého“ (1.Jan.2:1)*

a **Velekněz**: *„Ale Kristus přišed, nejvyšší kněz budoucího dobrého, skrze větší a dokonalejší stánek, ne rukou udělaný, to jest ne tohoto stavení, ani skrze krev kozlů a telat, ale skrze Svou vlastní krev, vešel jednou do svatyně, věčné vykoupení nalezl“ (Žid.9:11-12).*

Vyplatí se o tom přemýšlet

V těch 4000 letech, od Adama až po Krista, žádný člověk nemluvil k Otci v nebi – ani Abraham, ani Mojžíš, ani jiný prorok – a už vůbec ne k nějakému Božímu Synu. V nebi také nevedl Otec se Synem žádný rozhovor. Špatná porozumění z trinitářského náhledu se dostala do Svatého Písma později, například výrok: *„Učíňme člověka“ (1.Moj.1:26)*, a též ten z 1.Moj.11:7, kde PÁN řekl: *„Proto sestupme a zmaťme tam jazyk jejich, aby jeden druhého jazyku nerozuměl!“*

Bůh ten PÁN nevedl ani monolog, ani nemluvil s jinou božskou osobou, ale s anděly, kteří Jej obklopují. To vidíme stále znovu potvrzené, také v 2.Par.18:18-22, kde PÁN rozmlouval s nebeskými zástupy po Své pravici a levici. V Iz.6:1-13 řekl PÁN serafínům, kteří Jej obklopovali: *„Koho pošlu? A kdo nám půjde?“ (v.8)*. ON se ptal Joba: *„Kdes byl, když jsem zakládal zemi? ... Když prozpěvovaly spolu hvězdy jitřní, a plesali všichni synové Boží?“ (Job.38:4+7).*

Ten PÁN se jako Boží Syn v lidském těle stal nám rovným: *„Ale samého sebe zmařil, způsob služebníka přijav, podobný lidem učiněn“ (Fil.2:7)*, prolil Svou krev na odpuštění našich hříchů: *„Neb to jest krev Má nové smlouvy, která za mnohé vylévá se na odpuštění hříchů“ (Mat.26:28)*, uzavřel s námi novou smlouvu a nám dal ustanovení do synovství: *„A že jste synové, proto poslal Bůh Ducha Syna Svého v srdce vaše“ (Gal.4:4-7).*

Je dobré vědět, že ten PÁN/JAHWEH Starého Zákona – je TENTÝŽ PÁN/JAHSHUA Nového Zákona. Od zahrady Eden se neviditelný, věčný Bůh zjevoval v celém Starém Zákoně ve viditelné postavě jako PÁN. ON Abrahama navštívil doprovázen dvěma anděly: „**Ukázal se pak jemu PÁN v rovině Mamre ... když pozdvihl oči svých, viděl, a aj, tři muži stáli naproti němu ...**“ (1.Moj.18:1-2). PÁN dále mluvil s Abrahamem (v.17), zatímco ti dva andělé se vydali do Sodomy (kap.19). Jákob Jej viděl na nebeském žebříku: „... **A hle, PÁN stál nad ním, a řekl: JÁ jsem ten PÁN, Bůh Abrahama otce tvého, a Bůh Izákův; zemi tu, na které ty spíš, tobě dám a semeni tvému**“ (1.Moj.28:12-15). Mojíšovi se zjevil v ohnivém keři (2.Moj.3) a pak se zjevil všemu izraelskému lidu v oblaku a ohnivém sloupu (2.Moj.40:34-38). S Mojíšem PÁN mluvil dokonce tváří v tvář (5.Moj.34:10). Prorok Micheáš viděl PÁNA na trůnu (1.Kr.22:19), jako i prorok Izaiáš (Iz.6). Apoštol Jan Ho viděl také na trůnu: „... **a hle, trůn postaven byl na nebi, a na trůnu JEDEŇ seděl**“ (Zj.4:2). To nebyla nějaká druhá osoba, ale Bůh, který je přece Duch, jako PÁN ve viditelné postavě.

V Novém Zákoně se Bůh zjevil jako Otec v nebi, ve Svém jednorozenném Synu na zemi. Jako Syn On řekl: „**Vyšel jsem od Otce ...**“ Učedníci odpověděli: „**skrže to věříme, že jsi od Boha přišel**“ (Jan.16:28-30). Po dokonáném spasení se jako Syn člověka posadil na pravici Boží (Mat.26:63-64): „... **vstupuji k Otci Svému, a k Otci vašemu ...**“ (Jan.20:17). Již v Ž.110:1 bylo předpověděno: „**Sed’ na pravici Mé, dokud nepoložím nepřátel Tvých za podnože noh Tvých**“ (Mat.26:64; Luk.22:69; viz také Žid.1:13; Žid.2:7-8 aj.) Jako PÁN – ne jako Syn – mohl říci: „**Amen, amen pravím vám: Prve nežli Abraham byl, JÁ JSEM**“ (Jan.8:58).

Ten JÁ JSEM mluví ve Starém a Novém Zákoně:

„**JÁ, ten PÁN, JSEM svatý váš, JÁ, stvořitel Izraele, král váš**“ (Iz.43:15).

„**JÁ, JÁ sám to JSEM, který shlazuji přestoupení tvá pro sebe, a na hříchy tvé nevzpomínám**“ (Iz.43:25).

„**Slyš mne, Jákože a Izraeli, povoláný můj: JÁ JSEM Tentýž, JÁ První, JÁ JSEM i Poslední**“ (Iz.48:12).

„**I řekl jemu Pilát: Tedy král jsi ty? Dí Ježíš: Ty pravíš, že JÁ KRÁL jsem. JÁ JSEM se k tomu narodil, a proto jsem na svět přišel, abych svědectví vydal pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší hlas Můj.**“ (Jan.18:37).

Ta formulace „**JÁ JSEM**“ se v evangeliu Jana opakuje: „**JÁ JSEM Chléb Života. JÁ JSEM Světlo světa; JÁ JSEM dobrý Pastýř; JÁ JSEM Vzkříšení; JÁ JSEM ta Cesta, Pravda a Život.**“

„**JÁ JSEM Alfa i Omega, Počátek i Konec, první PÁN, který jest, a který byl, a který přijít má, ten Všemohoucí**“ (Zj.1:8).

„**JÁ JSEM Alfa i Omega, Počátek i Konec, První i Poslední**“ (Zj.22:13)

Rozhodující porovnání

Svědectví Starého a Nového Zákona o našem Zachránci Ježíši Kristu harmonicky souhlasí. V katechismu a mnohých jiných teologických učebnicích je oproti tomu lidmi zformulované vyznání víry. Apoštol Jan jasně řekl: „**Po tomto znejte Ducha Božího: Všeliký duch, který vyznává Jezukrista v těle příšlého, z Boha jest. Ale všeliký duch, který nevyznává Jezukrista v těle příšlého, není z Boha; nýbrž to jest ten duch antikristův, o kterém jste slýchali, že přijít má, a již jest nyní na světě**“ (1.Jan.4:2-3). Co se týká vyznání Krista, toho Syna, dostává se k tomu bodu a ptá se: „**A kdo jest lhář, nežli ten, kdo zapírá, že Ježíš není Kristus (= ten Pomazaný)? Ten jest antikrist; kdo zapírá Otce i Syna**“ (1.Jan.2:22) Slovo „anti“ znamená „proti, vyjadřující opak, protiklad“. Je řeč o *duchu antikrista*, tedy o duchu, který působí v protikladu ke Kristu, a o *antikristovi*, který je pod vlivem převráceného ducha. **Všechno, co se učí, co stojí v protikladu k tomu, co Duch Boží zvěstoval v Kristově učení v Bibli, je antikristovské, je namířeno proti Němu a odděluje nás od Boha – od Stromu života** (Zj.22:19).

Sledujme varování apoštola, že každý duch, který Ježíše Krista biblicky nevyznává jako Syna zjeveného v masitém těle, není z Boha. Tak vzniká otázka: **Co je se všemi, kteří Syna, Jehož panenské narození bylo v Iz.7:14 oznámeno, jak předpověděl Mich.5:2, že se narodí v Betlémě (Mat.2:5), vyznávají jako druhou, věčnou osobu Božství, o čemž Bible absolutně nic neví? Apoštol Jan musel ještě jednou zdůraznit: „... Ale všeliký duch, který nevyznává Jezukrista v těle příšlého – jak svaté Písmo svědčí –, není z Boha; nýbrž to jest ten duch antikristův ...“** (1.Jan.4).

Ty formulace kostelního vyznání víry, jak byly v Nicei roku 325 sepsány a roku 381 v Cařihradu doplněny, neodpovídají svědectví, které je nám ve Svatém Písmu zanecháno. Například se říká: „... **Boží jednorozený Syn jako z Otce narozený před mnohými časy; Bůh z Boha, Světlo ze Světla, pravý Bůh z pravého Boha zplozen, ne stvořený, jedna bytost s Otcem**“. Syn

se měl narodit jako Bůh z Otce v nebi než čas započal, tedy ve věčnosti? To absolutně nesouhlasí.

Tím přece nemůže být míněn Kristus, ten Syn, ten Pomazaný. Vždyť Písmo říká v Ž.2:7: „*Syn Můj Ty jsi, Já dnes zplodil jsem Tě.*“ Věčnost ale nemá dnešek a zítřek, ta vždy byla a vždycky bude. Anděl Gabriel přišel z nebe a oznámil **narození Syna na zemi. Panně Marii řekl: „A počneš v životě a porodíš syna, a nazveš jméno jeho Ježíš (Jahshua)“** (Luk.1:31).

Vyznání: „**Otec je Bůh, Syn je Bůh a Duch svatý je Bůh; Otec je věčný, Syn je věčný a Duch svatý je věčný**“, je zcela nebiblické a v posledním důsledku antikristovské, proti Bohu. Je jen jeden věčný Bůh: „... *ano hned od věků a až na věky, Ty jsi Bůh silný*“ (Ž.90:2). Pojmy „**Bůh ten Syn**“ eventuálně „**věčný Syn**“ nenajdeme v Bibli ani jednou, stejně jako „**Bůh ten Duch svatý**“. V ní je psáno vždy jen o *Synu Božím* jako o *Duchu svatém*. Duch svatý není žádná třetí osoba, nýbrž Duch Boží, který se již na počátku vznášel nad vodami (1.Moj.1), a který je v Bibli zmíněn 378krát jako „Ruach JAHWEH“, a o Letnicích byl v novozákonní církvi vyliť (Sk.2). Až v roce 381 na koncilu v Cařihradě byl Duch svatý prohlášen za třetí osobu v Božství. Takzvané „apoštolské vyznání víry“ není ani apoštolské ani biblické. **Apoštolské může být jen to, co pochází od apoštolů, a biblické jen to, co je psáno v Bibli: „... Ale my máme jediného Boha Otce, z něhož všechno, a my v Něm, a jednoho PÁNA Ježíše Krista, skrze Něhož všechno, i my skrze Něho“** (1.Kor.8:6). **Ten JEDEEN Bůh se zjevil jako PÁN – Otec v Synu.**

Žádné náboženské organizaci není nic platné zdůrazňovat ve svých vyznáních slova z Ef.4:5: „*Jeden PÁN, jedna víra, jeden křest*“, když je učen a praktikován úplně jiný pán, jiná víra a úplně jiný křest, než o jakém svědčí Svaté Písmo.

Teologický spor v třetím křesťanském století vznikl jen proto, že lidský duch se pokusil představit Božství pochopitelným způsobem a zjevení Otce v Synu vysvětlit, ačkoli je psáno: „*Žádný nezná Syna, než jedině Otec, aniž Otce kdo zná, než jedině Syn, a komu by chtěl Syn zjevit*“ (Mat.11:25-27; Luk.10:21-22). Apoštolové a proroci nikdy nediskutovali o tématu Božství, protože se to, co řekl PÁN Petrovi, také na to vztahuje: „... *nebo tělo a krev nezjevilo tobě toho, ale Otec Můj, který jest v nebesích ...*“ (Mat.16:16-19).

Pravé vyznání víry pravé Boží církve, která sama je základem a sloupem pravdy (1.Tim.3:15), najdeme jen v Bibli. Jen v ní je řečeno, kdo Je-

žíš Kristus, ten Syn Boží, je. **Věčně platné, biblicko–apoštolské vyznání víry ustanovil Bůh sám.** Jedná se přece o spasení a věčný život: „*A toto jest svědectví to, že život věčný dal nám Bůh, a ten život v Synu Jeho jest. Kdo má Syna Božího, má život; kdo nemá Syna Božího, života nemá*“ (1.Jan. 5:11-12).

To je spásné prožití, které může každý osobně prožít milostí: „*Kteří pak přijali Jež, dal jim moc syny Božími býti, totiž těm, kteří věří ve jméno Jeho*“ (Jan.1:12).

„*A víme, že Syn Boží přišel, a dal nám smysl (pochopení), abychom poznali Toho Pravého, a jsme v tom Pravém, i v Synu Jeho Ježíši Kristu. On je ten pravý Bůh a život věčný*“ (1.Jan.5:20). Amen, ano, Amen!

Pro pravou církev Ježíše Krista, která není žádnou organizací, nýbrž živým organismem, platí výhradně biblická učení, jak stojí napsaná ve Svatém Písmu. V ní může být věreno a učeno jen to, **co v té věčně platné závěti je ustanoveno**, neboť tam nesmí být nic měněno a nic k ní přidáno (Gal.3:15; Zj.22:18-21).

„*Ale bychom pak i my neb anděl s nebe kázal vám mimo to, což jsme vám kázali, prokletý bud*“ (Gal.1:8).

Kdo obdržel jako ti první apoštolové Petr, Jan, Jakub a jako Pavel přímé povolání, může a bude zastupovat výhradně Boha. Právě tak ve službě nějakého kostela obhajují všichni to, co se v něm věří, učí a praktikuje. To jsou kupříkladu vyznání víry a dogmata, na nichž se usnášeli od 4. křesťanského století na koncilech a synodech. Samotně po reformaci si všechny nově vzniklé křesťanské konfese stanovily svá učení, která rovněž ne vždy souhlasí s Biblií. V současnosti jsou v celém světě více než dvě miliardy přívrženců křesťanství rozdělené do katolických, pravoslavných, protestantských a anglikánských náboženských konfesí a pak ještě do velkého počtu různých kostelů.

Tragický vývoj v etablovaném křesťanství

Přirozeně se může každý sám rozhodnout, komu a čemu věří. Zde má být jen krátce poukázáno na tragický vývoj v průběhu náboženských dějin.

V původním křesťanství bylo zvěstování biblické. Apoštolové, kteří byli vyučeni samotným PÁNEM, stáli pod vedením Ducha Božího. První křesťané byli jedno srdce a jedna duše. Prvotní církev nebyla náboženskou organizací,

ale živým organismem. Bůh sám ustanovil do Své církve apoštoly, proroky, evangelisty, učitele a pastýře (1.Kor.12; 1.Kor.14; Ef.4 aj.). Vznikaly lokální sbory se staršími a diákoný, které byly samostatné a neměly žádný politický význam. V rychle rostoucích křesťanských společenstvích však mnozí zodpovědní činitelé ve starořímské říši spatřovali ohrožení svého tradičního náboženství a společenského řádu. Od vlády císaře Nera (64 n.l.) začalo pronásledování, které v průběhu prvních staletí stále více sílilo.

Po posledním krutém pronásledování křesťanů za císaře Diokleciána (284 – 305 n.l.) křesťanství v roce 313 dostalo od císaře Konstantina státní uznání. Tím se začalo křesťanství, odpadávající od původního učení, přizpůsobovat zájmu moci říše. Již rok předtím se Konstantin prohlásil za „Pontifex Maxima“, za panovníka státu a kostela. Tak vznikl „státní kostel“ v Římské říši.

V roce 380 prohlásil trojiční víru císař Theodosius I. za oficiální státní víru, k níž musely náležet nejen ty početné křesťanské směry víry, ale i všichni občané Římské říše. „Není spása mimo kostel“, bylo zvěstováno a: „Jen ten, komu je kostel matkou, může mít Boha za Otce“. Co ještě měl tento policíko–nábožensky motivovaný vývoj říšské náboženské organizace společného s církví Ježíše Krista? Nic, skutečně nic!

Titul „Pontifex Maximus“, který původně nosil nejvyšší kněz starořímského modlářského kultu, přešel nejprve na římského císaře a později na papeže: Papež Lev Veliký (440 – 461 n.l.) byl prvním biskupem v Římě, který si dal tento titul. Primát papeže a přednost katolického náboženství zcela spočívají na tvrzení, že Ježíš církev založil na apoštolovi Petrovi, kterému dal klíče království nebeského, a že Petr byl prvním biskupem v Římě, a tedy prvním papežem.

Odvolávají se při tom také na slova Ježíše: „*Na této skále postavím Moji církev ...*“ Nicméně asi nebude teolog, který by nevěděl, že v Mat.16:18 jsou užitá dvě různá slova. Náš PÁN řekl: „*Ty jsi Petr...*“ (petros = kámen, kousek skály). ON ale neřekl: „...na tobě chci Moji církev stavět“, nýbrž: „... *na té skále* (petra = masivní skála) ***chci postavit Moji církev!***“ Jak je možné, že se tvrdí, že Petr je ta skála, na které byla církev založena?

Církev je založena na Kristu, na Skále spásy, na Úhelném kameni, jak to sám apoštol Petr v 1.Petr.2:4-8 dosvědčuje: „***A proto praví Písmo: Aj, zakládám na Siónu kámen úhelný, vybraný a drahý, a v který kdokoli věří, nikoli***

nebude zahanben.“ Ohledně biblické církve píše Pavel Ef.2:20: „... **vzdělání na základ apoštolský a prorocký, kdežto jest gruntovní úhelny kámen sám Ježíš Kristus ...**“

V pověření Božím píše také: „*Podle milosti Boží mně dané, jako moudrý stavitel, základ jsem založil, jiný pak na něm stavi. Ale jeden každý viz, jak na něm stavi. Nebo základu jiného žádný položit nemůže, mimo ten, který položen jest, jenž jest Ježíš Kristus*“ (1.Kor.3:10-11).

V pravé Boží církvi, která sestává z těch spasených, je Ježíš Kristus ta Hlava (Ef.4:15). Náš PÁN a Spasitel sám přece řekl: „... **a na té skále vzdělám církev Mou, a brány pekelné nepřemohou jí**“ (Mat.16:18) – ne mnohé, nýbrž „**Mou církev**“. Tím je míněno to malé stádo opravdově věřících (Luk.12:32), za které ten dobrý Pastýř dal Svůj život a Jeho ovce slyší jen Jeho hlas (Jan.10).

Apoštol Šimon – Petr nebyl nikdy v Římě – to je záměrně vymyšlená legenda. Tam byl jen čaroděj Šimon, který udělal zvláštní dojem na senát. Podle Sk.18 nechal císař Klaudius, který vládl v letech 41 – 54 n.l., všechny Židy z Říma dokonce vykázat, mezi nimi i manžele Akvilu a Priscilu. Apoštol Petr neposílal dopis z Říma, ale z města Babylon u Eufratu (1.Petr.5:13), jehož ruiny se ještě dnes nacházejí 92 km jižně od Bagdádu v Iráku. Petrovy a Pavlovy misijní cesty jsou popsány ve Skutcích apoštolů. Pavel, který se během svých cest víckrát zdržoval v Římě – jednou dokonce dva roky (Sk.28:30) –, v dopisech tamním věřícím Petra nepozdravoval, přestože jmenoval 27 osob (Řím.16).

Také výrok Ježíše: „**Komu hříchy odpustíte, tomu budou odpuštěny ...**“, byl později úplně jinak vyložen. V čase apoštolů se to nedělalo jako úřední akt podle uvážení kněze, nýbrž jako nabídka skrze kázání od Ježíše Krista, toho ukřižovaného, který jako Boží Beránek hříchy světa odnesl. Apoštolské pověření zmrtvýchvstalého PÁNA zní: „... **a aby bylo kázáno ve jménu Jeho pokání a odpuštění hříchů mezi všemi národy ...**“ (Luk.24:47; Sk.13:38).

První kázání o Letnicích po vylití Ducha svatého a založení novozákonní církve ve Sk.2 se hluboce dotklo mnohých posluchačů, »šlo jim srdcem jako bodnutí«, že se ptali: „*Co máme činiti, muži bratří? Tedy Petr řekl k nim: Pokání činite, a pokřtí se jeden každý z vás ve jménu Ježíše Krista na odpuštění hříchů a přijmete dar Ducha svatého ... Tedy ti, kteří ochotně přijali slova jeho, pokřtěni jsou, a připojilo se k nim ten den duší okolo tři tisíců*“ (v.37-41).

Petr ohledně dokonalého spasení píše: „**Vězte, že ne porušitelnými věcmi, stříbrem nebo zlatem, vykoupeni jste z marného vašeho obcování podle ustanovení otců, ale drahou krví jakožto Beránka nevinného a neposkrvněného, Krista**“ (1.Petr.1:18-19). Apoštolové a všichni praví Boží služebníci kázali evangelium, totiž odpuštění hříchů a smíření s Bohem, a mohli všem, kteří tomu uvěřili, provolat: „Vám jsou hříchy v Jeho jménu odpuštěny!“ Ti, kteří nevěřili, v hříších zůstali. (Mar.16:16; Jan.21:23). Je politováníhodné, že Slovu Božím byl mnohokrát dán jiný smysl a každé učení a praxe změněny. Všechny výklady vycházejí ze špatných porozumění jistých biblických míst. Podle Božího spásného pořádku musí být každé téma, také každé biblické učení založeno na dvou, třech nebo více svědčích, eventuálně biblických místech (2.Kor.13:1).

Cesta zkázy

Křesťanští náboženští otcové pocházející z pohanství stáli více nebo méně pod helénistickým vlivem modloslužby a pověr. Starý Zákon neznali a očitě se na něj neohlíželi, proto vykládali Nový Zákon podle svého porozumění. Židy, kteří jejich trojiční učení nemohli přijmout, uráželi jako vrahy Krista a Boha, pronásledovali je, a v té nově vymyšlené trojiční formuli „ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého“ je proklínali. Již v roce 321 jim byla dekretem zakázána sobota, kterou jim přikázal sám Bůh: „**Protož zachovávat budou synové Izraelští soboty, tak aby světili sobotu po rodech svých smlouvou věčnou. Mezi Mnou a syny Izraelskými za znamení jest na věčnost; nebo šest dní činil PÁN nebe i zemi, v den pak sedmý přestal a odpočinul**“ (2.Moj.31:12-18). Některé jejich synagogy byly užívány dokonce jako prasečí chlívky. Tehdy propukla kostelem zasetá nenávist k Židům, která přetrvává až do našeho času a stále znovu ústila do pogromů, a v „Třetí říši“ v letech 1933-1945 dosáhla svého vrcholu v holocaustu.

„Ke cti svaté Trojice“ se na nespočetných jinověrcích páchaly strašlivé zločiny. Během sedmi křížových tažení (v letech 1096 – 1270 n.l) zahynuly miliony lidí ve jménu „trojičního boha“. Papež Urban II. 27. listopadu 1095 vyzval k vyhnání „nevěřících“ z Jeruzaléma a k převzetí svatých míst do vlastnictví a lid křičel: „Deus lo vult!“ – „Bůh to chce!“ V pátek 15. července 1099 rozpoutali křížáctí rytíři v Jeruzalémě veliký masakr – povraždili až 80 000 muslimů, Židů a jiných – a to všechno „ke cti Otce, Syna a Ducha svatého“!

Křížákům se jednalo především o ukončení muslimské nadvlády nad Jeruzalémem a dosazení autority římského kostela. Záminkou obzvláštní pozornosti byl tzv. „Hrobový chrám“ uprostřed města. Prázdný Kristův hrob se však ve skutečnosti nachází mimo město, jak to popisuje evangelista Jan: „*A byla na tom místě, kde ukřižován byl, zahrada, a v zahradě hrob nový, v němž ještě žádný nebyl pochován*“ (Jan.19:17+41). Tehdy měl vzniknout nový křesťanský světový pořádek, „Jeruzalémské království“ pod vládou Gottfrieda von Bouillon.

V následující tabulce také vidíme, kolik křížáků přišlo o život.

Kreuzzug	Teilnehmer	Teilnehmer (im Heiligen Land angekommen)
1. Kreuzzug (1096/99)	330 000	40 000
2. Kreuzzug (1147/49)	240 000	90 000
3. Kreuzzug (1189/92)	350 000	280 000
4. Kreuzzug (1202/04)	30 000	—
5. Kreuzzug (1228/29)	70 000	60 000
6. Kreuzzug (1248/54)	25 000	10 000
7. Kreuzzug (1270)	25 000	10 000
Insgesamt	1 070 000	490 000

(Pramen: Alfred Läßle, Illustrierte Geschichte der Kirche.)

O počtu zavražděných v 13. až 18. století, kteří padli za oběť takzvané „svaté inkvizici“, panují rozdílné názory – každopádně jich bylo mnoho tisíc. Potom, co v celé Evropě mnozí Židé zemřeli na hranicích, jiní utekli, museli opustit do 14. července 1492 Španělsko všichni, kteří nechtěli konvertovat ke katolické víře. Potom bylo katolické Španělsko prohlášené za „svobodné od Židů“.

Bartolomějská noc z 23. na 24. srpna 1572 byla počátkem masakru tisíců hugenotů ve Francii. Protireformační tah v 16. a 17. století, který odkazuje na Ignáce z Loyoly (1491 – 1556), připravil tisíce protestantů násilím o jejich domovy a mnohé o jejich život. „Neboť“, to se stále znovu opakovalo, „kromě kostela není spása“. Může se nějaký kostel poskvrněný takovým množstvím prolité krve vůbec odvolávat na Krista a na Boha lásky? Na které město, tak se ptali probuzenečtí kazatelé, se vztahuje Zj.18:24: „... *Ale v něm nalezena jest krev proroků a svatých i všech z mordovaných na zemi.*“?

Při přesném porovnání státního kostela, který vznikl ve 4. století v Římské říši, nesouhlasí s Bohem nebo Božím Slovem a s původní církví nic. Obzvláště po rozštěpení v roce 1054 na východní řecký a západní latinský kostel, z nichž později vznikl katolický a pravoslavný kostel, oba zbudovaly vlastní tradice, aniž by se držely Bible, toho, co zvěstovali, učili a praktikovali pověření apoštolové Petr, Jan, Jakub a Pavel. Například neblahoslavili a neshvěřili žádné mrtvé. PÁN sám Svou zvěst, rovněž těch devět blahoslavenství v kázání na Hoře (Mat.5), též vždy adresoval jen živým: „*Ale oči vaše blahoslašené jsou, že vidí, i uši vaše, že slyší*“ (Mat.13:16).

Spojení se zesnulými je ve Svatém Písmu výslovně zakázáno (3.Moj.19:31). V něm. př. Bible: „Neobracejte se k duchům mrtvých ...“. Marie splnila svůj jediný úkol porozením Ježíše Krista a ve Sk.1:14 je naposledy zmíněna s těmi 120, kteří v Jeruzalémě čekali na vylití Božího Ducha. Pro církev Ježíše Krista není zprostředkovatelkou ani přimlůvkyní, a v původním křesťanství se také nikdo nemodlil „Ave Maria“. Svaté Písmo svědčí pouze o tělesném nanebevstoupení Spasitele (Luk.24:50-52; Sk.1:11), ne o nanebevstoupení Marie.

Křest

Dále platí: Kde není božské zjevení, tam také není biblická orientace, tam se diskutuje a vykládá. To se vztahuje na všechna biblická témata, i na křest. Proč se křest od 4. století nevykonává tak, jak ho vykonával Petr v Jeruzalémě (Sk.2:38), Filip v Samaří (Sk.8:16) a Pavel v Efezu (Sk.19:5)? Protože náboženští otcové neporozuměli, že se jedná o jméno, ve kterém je Boží spása (Sk.4:11), do kterého má být křtěno. Falešným porozuměním Boha byl také příkaz křtu daný našim PÁNEM z Mat.28:19 změněn na trojiční úřední akt, který nemá absolutně nic společného s původním významem, ale provádí se dodnes.

Biblickému křtu předchází kázání, z něhož přichází víra (Sk.2; Řím.10:16-17 aj.). Tak to přikázal PÁN v misijním pověření: „**Jdouce po všem světě, kažte evangelium všemu stvoření. Kdo uvěří a pokřtí se, spasen bude ...**“ (Mar.16:15-16). Kdo se nechá pokřtít, potvrzuje tím jako věřící, že přijal odpuštění hříchů.

Kritické sepsání náboženských dějin dokázalo, že **původní znění** „příkazu ke křtu“ v Mat.28:19 znělo následovně: „**Proto jdouce, učte všechny národy, křtíce je ve jméno Mé (onto onomati mou), učíte je zachovávatí všecko, cokoli jsem přikázal vám.**“ Tak je to v poznámce pod čarou „Novum Testamentum Graece et Germanice“ od Nestle–Aland ve vydání z roku 1973 potvrzeno. Ta v celém světě známá verze „ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého“, jak se užívá ve všech náboženských institucích při veškerých úředních aktech, nestojí v žádném původním manuskriptu, to je zjištění kritického biblického bádání. V Lutherově překladu je v poznámce pod čarou k Mat.28:19: „Přesně ta slova zní: Proto jděte a číňte učedníky ve všech národech, tím, že je pokřtíte **na jméno** Otce a Syna a Ducha svatého a učíte je zachovávat ...“ Než můžeme křtít na to jméno, ve kterém se nám Bůh jako Otec v Synu a skrze Ducha svatého zjevil, musí nám být zjeveno. V překladech Elberfeldera a Mengeho je též řečeno: „**Křtíte je na to jméno ...!**“ Přesně to dělali apoštolové. V Bibli trojiční formule není ani jednou, skutečně ani jednou užitá. To nacházíme potvrzeno v „Interlinearübersetzung Griechisch–Deutsch“ (Interlineární řecko–německý překlad).

οὐρανῶ και ἐπὶ τῆς γῆς. **19** πορευθέντες οὖν μαθητεύσατε πάντα τὰ
Himmel und auf der Erde. Hingegangen also, macht zu Jüngern alle -
ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς και τοῦ υἱοῦ και
Völker, taufend sie auf den Namen des Vaters und des Sohnes und
τοῦ ἁγίου πνεύματος, **20** διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα
des heiligen Geistes, lehrend sie, zu halten alles, was

Petr ve svém prvním kázání v den založení novozákonní církve nedal dlouhé vysvětlení o křtu: Jemu, který slyšel původní slova z úst svého Mistra, bylo jasné, jak má být křest vykonán. Tak jednal na základě misijního pověření zmrtvýchvstalého Spasitele a přikázal všem, kteří uvěřili, **aby se nechali pokřtít na jméno PÁNA Ježíše Krista** (Sk.2:37-41).

Už při další příležitosti zase kázal odpuštění: „*Jemu všichni proroci svědectví vydávají, že odpuštění hříchů vezme skrze jméno Jeho všeliký, kdokoli uvěřil by v Něho*“ (Sk.10:43) a také hned křest: „*Zdali může kdo zabrániti vody, aby tito nebyli pokřtěni, kteří Ducha svatého přijali jako i my?*“ (v.47). „*A rozkázal je pokřtiti ve jménu PÁNĚ*“ (Sk.10:48). Po kázání Pavla se učedníci Jana Křtitele nechali dokonce ještě jednou pokřtít: „*Kterí pak toho uposlechli, pokřtěni jsou ve jméno PÁNA Ježíše. A když vzkládal na tyto ruce Pavel, sestoupil Duch svatý na ně, i mluvili jazyky rozličnými, a prorokovali*“ (Sk.19:5-6). Ti apoštolové a všichni v původním křesťanství porozuměli, že se jedná o *to Jméno*, ve kterém je spása Boží, do kterého má být křtěno.

Víra, vodní křest a křest Duchem patří k sobě. Vodním křtem se ti, kteří uvěřili, přiznávají k Bohu, křtem Ducha se Bůh přiznává k těm, kteří uvěřili: „*Skrze jednoho zajisté Ducha my všichni v jedno tělo pokřtěni jsme, bud'to Židé, bud'to Řekové, bud'to služebníci, nebo svobodní, a všichni v jeden duch zapojeni jsme*“ (1.Kor.12:13).

Internacionální sepsání náboženských dějin jednotně svědčí, že od původního křesťanství až do třetího století se křtilo jen na jméno PÁNA Ježíše Krista, a sice jedním ponořením. Věřícím v Římě apoštol píše: „*Zdali nevíte, že kdokoli pokřtěni jsme v Krista Ježíše, v smrt jeho pokřtěni jsme? Pohřbeni jsme tedy s Ním skrze křest v smrt* (tedy skrze ponoření /baptismo/), *abychom, jako z mrtvých vstal Kristus k slávě Otce, tak i my v novotě života chodili*“ (Řím.6:3-4) „... *pohřbeni jsouce s Ním ve křtu*“ (Kol.2:12).

Ve Sk.8:38 je psáno: „*I rozkázal zastavit vůz, a sestoupili oba do vody, i Filip i komorník. I pokřtil ho.*“ Také Jan Křtitel křtil v Jordánu (ne u Jordánu): „*A pokřtěn jsa Ježíš, vystoupil ihned z vody; a aj, otevřena jsou Mu nebesa, a viděl Ducha Božího, sestupujícího jako holubici a přicházejícího na Něj*“ (Mat.3:16).

V roce 337, když císař Konstantin v paláci Ankyron ležel na smrtelném loži, pokropil mu biskup Eusebius třikrát čelo za užití trojiční formule. Byl tohle křest? Tím se měl stát Konstantin křesťanem, přesto, že až do svého konce uctíval boha slunce. Trojiční formuli křtu přidali duchovně slepí náboženští otcové v čase vzniku trojičního učení. K vymyšlenému trojičnímu učení se hodila trojiční formule křtu, aby to bylo důvěryhodně. Jedná se při tom o „římské vyznání křtu“.

Kdyby ti náboženští otcové v 3. a 4. století a všichni teologové později vykonávali příkaz ke křtu tak jako Petr v letničním dni (Sk.2) a potom Pavel (Sk.19:5), pak by to nevyvolalo žádný spor. Žádný z náboženských otců ale nemohl mluvit o nějakém obrácení ke Kristu, o skutečném prožití spásy, natož o Božím povolání.

V Bibli neexistuje ani trojiční učení o třech věčných osobách ani trojiční křest. Není v ní jediné místo, kdy byl pod užitím formule „ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého“ vykonán nějaký akt – **ani jediný!** Každá modlitba, zásadně všechno, se dělo ve jménu PÁNA Ježíše Krista, neboť tak to bylo pravým věřicím přikázáno v Kol.3:17: **„A všechno, cokoli činíte v slovu nebo v skutku, všechno číňte ve jménu PÁNA JEŽÍŠE ...“**

Trojiční formule je ve všech kostelech užívána při všech náboženských aktech, při vstupu do všech řádů a lóží, dokonce při spiritistických seancích a vůbec při okultismu. Není to biblické, takže to může být jen nebiblické; není to Božího původu, tedy je to falešná inspirace a vedení do bludu. Nad tím by měli všichni uvažovat, také charismatici, kteří jméno „Ježíš Kristus“ užívají při modlitbě za nemocné, ale důrazně odmítají, nechat se pokřtít na jméno PÁNA Ježíše Krista.

Přece musejí i falešní Kristové a falešní proroci vystoupit, aby se naplnilo, co předpověděl náš PÁN: *„Mnozí Mi dějí v onen den: PANE, PANE, zdali jsme ve jménu Tvém neprorokovali, a ve jménu Tvém d'áblů nevymítali, a v Tvém jménu zdali jsme divů mnohých nečinili? A tehdy jim vyznám, že Já jsem vás nikdy neznal. Odejděte ode Mne, činitelé nepravosti“* (Mat.7:22-23).

Kdo může pochopit, že v celém křesťanství o základním učení jako Božství, křest a Večeře Páně, panuje nejasnost, přestože v Bibli je o tom nad slunce jasně psáno? To je jen proto, že se nezůstalo v učení Krista a apoštolů. Žel, původní zjevení, jak bylo dáno apoštolům, se vytrácelo již v prvních křesťanských staletích. Cizí, politicko–náboženské pojetí zavlekli do křesťanství náboženští otcové.

Známý švýcarský teolog Hans Küng ve své knize „Das Christentum“ (Křesťanství) na více než tisíce stránkách pojednal také o tomto důležitém tématu. Na str. 126 se ptá: **„Kde se v Novém Zákoně píše o Trojici?“** A bezprostředně na to píše: **„Žádné trojiční učení v Novém Zákoně.“** Zaměřuje se také na „Comma Johaneum“: *„Nebo tři jsou, kteří svědectví vydávají*

na nebi: *Otec, Slovo, a Duch svatý, a ti tři jedno jsou.*“ a vysvětluje: „Ale historicko–kritické bádání tuto větu odhalilo jako padělek z třetího nebo čtvrtého století vzniklý v Severní Africe nebo ve Španělsku a římskému inkvizicičnímu úřadu nebylo nic platné, že tuto větu ještě na počátku našeho století shledal jako autentickou. Co jiného to znamená v jasném textu než: V židovském křesťanství, ano, v celém Novém Zákoně, je sice víra v Boha, toho Otce, v Ježíše, toho Syna, a v Božího svatého Ducha, ale žádné učení o Bohu ve třech osobách (bytostech), žádné učení o »trojjediném Bohu«, o »Trojici.«“ (str.126-127).

Večeře Páně

Také do oslavy Večeře Páně se vloudilo pohanské pojetí. Není divu, že proto již před reformací, v jejím průběhu a po reformaci samotné stále znovu probíhaly teologické roztržky.

Abychom porozuměli původnímu významu Večeře Páně, musíme přečíst dotyčná biblická místa. Původní křesťané zvali Večeři Páně prostě „lámání chleba“. K tomu se také scházeli po domech (Sk.2:42-47; Sk.20:7). Bylo to při slavnosti Pesach (Kral. Bible: fáze), když náš PÁN ustanovil Večeři (Jan.13; Mat.26; Mar.14). V 2.Moj.12, když Bůh ten PÁN vydal pokyny pro první pesach (Přesnice), označil lid izraelský poprvé jako „církve“ (Ecclesia = vyvolaní). Nejprve musel být obětován beránek jako oběť a prolitá krev natřena na veřeje dveří k jejich ochraně: „**Krev pak ta na domech, v nichž budete, bude vám na znamení; a když užřím krev, pomínu vás ...**“ (2.Moj.12:13). Maso beránka bylo připraveno a snědno spolu s nekvašenými chleby. Na to se odvolává Pavel v 1.Kor.5:7, když píše: „*Vyčistěte tedy starý kvas, abyste byli nové zadělání; jako jste nenakvašeni. Neboť jest Beránek (passah) náš velikonoční za nás obětován, Kristus.*“

V Jan.6 je zvláštní podobenství, kde PÁN symbol chleba užívá na Sebe: „**JÁ jsem ten chléb života ... JÁ jsem ten chléb živý, jenž jsem s nebe sestoupil** (nejprve je On ten Chléb a pak On ho dává): **Budete-li kdo jíst ten chléb, živ bude na věky. A chléb, který Já dám, masité tělo Mé jest, které Já dám za život světa ...**“ „**Nebudete-li jísti těla Syna člověka a pítí krve Jeho, nemáte života v sobě ...**“ „**... Kdo jí Mé tělo a pije Mou krev, má život věčný!**“ (v. 35, 51, 53, 54).

V Mat.26 se ptali učedníci: „**Kde chceš, at' připravíme tobě, abys jedl beránka (pokrm passah,pesach)?**“ (v.17-19). „*A když oni jedli, vzav Ježíš chléb*

a dobrořečiv, lámal, a dal učedníkům, a řekl: Vezměte, jezte, to je tělo Mé.“ (v.26). Na to následuje verš 27: *„A vzav kalich, a díky čině, dal jim, řka: Pijte z toho všichni“*. Teprve potom On řekl: *„Neb to je krev Má nové smlouvy, která za mnohé vylévá se na odpuštění hříchů.“* (Viz též Mar.14:24-25). Ten chléb jedli a víno pili. O víně v kalichu řekl náš Spasitel: *„... nebudu píti již více z tohoto plodu vinného kořene, až do onoho dne, když jej pítí budu s vámi nově v království Otce Mého“* (Mat.26:29).

Spasitel prolil Svou krev a tím nám daroval odpuštění našich hříchů a smíření s Bohem. **Chléb a víno nemohou a nepotřebují být proměňovány; Kristus se nemůže a nepotřebuje ještě podruhé obětovat, to učinil jednou provždy.** ON podle božského spásného plánu *„... skrze Svou vlastní krev, vešel jednou do svatyně, věčné vykoupení nalezl“* (Žid.9:12). Amen.

Hlavní myšlenka je psaná již v 3.Moj.17:11: *„Nebo život všelikého těla ve krvi jest!“* V krvi Spasitele byl božský, věčný život. A ve všech spasených skrze krev Syna Božího a ze Slova a z Ducha znovuzrozených (Jan.3:3; Jak.1:18; 1.Petr.1:23) je též věčný život, který byl v Božím Synu (1.Jan.5:11-13). Pavel pro každého srozumitelně napsal v 1.Kor.10:16-17: *„Kalich dobrořečení, kterému dobrořečíme, zdali není společnost krve Kristovy? A chléb, který lámeme, zdali není společnost těla Kristova? Poněvadž je jeden chléb, jedno tělo mnozí jsme; všichni zajisté jednoho chleba účastni jsme“*.

V 1.Kor.11:23-34 apoštol píše: *„Nebo kolikrát byste koli jedli chléb tento a z kalicha toho pili, smrt PÁNĚ zvěstujete, dokud nepřijde. A proto kdokoli jedl by chléb tento a pil z kalicha PÁNĚ nehodně, vinen bude tělem a krví PÁNĚ ...“* (v.26-27). Slavnost Večeře je vyvrcholení bohoslužby. Každý se zkusí před Bohem a prosí o odpuštění. Večeře Páně se slaví v opravdové oddanosti a účtě ke vzpomínce na obětování Jeho těla jako Oběti a Jeho svaté Krve, kterou za nás prolil. Bez kvasu pečený chléb je pod modlitbou církvi žehmán, lámán a podáván; kalich s vínem je rovněž požehmán a podáván všem. Tak to praktikovali první křesťané a tak to bylo novozákonní církvi zanecháno.

Zpět ke Slovu – zpět k začátku

„Ale slovo PÁNĚ zůstává na věky. Toto pak jest to slovo, které zvěstováno jest vám.“ (1.Petr.1:25).

Po celá staletí, v nichž státní kostel ovládal světským mečem a duchovní mocí jednotlivce a celé národy, si na sklonku středověku proráželo cestu duchovní obnovy a zpětná orientace k Bibli.

Ve všech probuzeních před a po reformaci ti biblicky věřící opouštěli státní katolický kostel a byli jím pronásledováni. John Wyclif (1321 – 1384), který přeložil do angličtiny Vulgátu, poznal význam Božího Slova a veřejně vyznal: **„Pro mne může platit jen to, co je psáno v Bibli!“** Odmítl papežství a ještě 30 let po své smrti byl prohlášen za kacíře.

Také Jan Hus (1370 – 1415) po obdržení osvícení kázal z Bible a postavil se proti všezahrnujícímu nároku papežství. Bible se mu stala jedinou autoritou v otázkách víry. Toto psal ve svém komentáři k Jan.8:31-32: **„Hledej pravdu, slyš pravdu, uč pravdu, miluj pravdu, mluv pravdu, drž pravdu, obhajuj pravdu až do smrti!“** Po vynesení rozsudku trestu smrti katolickým koncilem v Konstanci, se modlil o odpuštění nepřátelům pravdy. 6. července 1415 byl spoután a na hranici v plamenech svěřil svou duši Svému Spasiteli Ježíši Kristu.

Martin Luther zavrhl papežské obchodování s odpustky a kázal pokání a ospravedlnění skrze víru. Již v roce 1520 zveřejnil rukopis „O Babylonském zajetí církve“ a vyložil své stanovisko, že ne nějaká kostelní svátost, nýbrž jen víra v Ježíše Krista blahoslaví. Pro něho prostě platilo: „Sola Scriptura“ – Jedině Písmo! Na říšském sněmu 18. dubna 1521 ve Wormsu pronesl Martin Luther na závěr své řeči proslavená slova: **„Protože nevěřím ani papežům ani koncilům, neboť je skutečností, že se častokrát mýlili a sami sobě odporovali, proto, pokud nebudu přemožen svědectvími Písma a jasnými důvody, jsem já přemožen mnou uvedenými svědectvími Písma a zajat ve Slově Božím. Odvolat nemohu a nechci, protože jednání proti svědomí nepřináší jistotu ani spasení. Bůh mi pomoz, Amen!“** Při vyvrcholení duchovní roztržky se ten reformátor vnímal jako hlásná Boží trouba proti papežovi a kostelu.

Ve Švýcarsku slavila reformace roku 1531 své vítězné tažení skrze Huldreicha Zwingliho v Curychu, Jean Calvin v roce 1536 dopomohl k průlomům v Ženevě. Oni a mnozí jiní přidali svoji část k tehdejšímu „protestantskému“ vývoji v celé Evropě. Všude se shromažďovali ti, kteří uvěřili, k modlitebním hodinám a etablovaný kostel je nazýval „kacíři“. Ta malá shromáždění, která vznikala, mezi nimi také hnutí křtěnců, byla označována za „sekty“ a pronásledována.

Avšak reformaci již nebylo možné zastavit a Svaté Písmo bylo v těch probuzeních a následujících staletích stále hlouběji a jasněji zjevováno a zvěstováno. Vystoupili probuzeneční kazatelé jako Graf Zinzendorf pro Bratrský sbor, John Wesley pro metodisty, John Smith pro baptisty, Menno Simon pro mennonity, William Booth pro Armádu spásy a mnozí jiní. Nad tím zástupcem Krista, který si přisvojil na Zemi všechnu moc a povýšil se a postavil nade všechno, co se Boha a bohoslužby týká, kterého Pavel označil jako syna zatracení (2.Tes.2), se všichni bibliční kazatelé biblické pravdy shodli. Zdůrazňovali, že Boží Slovo nějakého »Kristova zástupce« (Vicarius Filii Dei) ani »Petrova následníka« nezná, právě tak to, co náš PÁN řekl v Mat.23:9: „*A otce nenazývejte sobě na zemi – natož svatého otce*“ –; ***nebo jeden jest Otec váš, který jest v nebesích.***“

Jeden to musí říci

Je zřejmé, že všechny národy a země jsou ovládány svým náboženstvím: zde křesťanstvím, tam islámem, jinde hinduismem nebo buddhismem. V jižní Evropě od Itálie po Španělsko a Portugalsko dominuje katolicismus, naproti tomu na severu Evropy až po Švédsko, Norsko a Finsko převažuje protestantismus. Hledíme-li na severní Ameriku, tak USA a Kanada jsou rovněž převážně protestantské, země jižní a střední Ameriky katolické. V Indii je to hlavně hinduismus, celý Střední východ je islámský, v Asii převládá buddhismus. Ve všech náboženstvích jsou sliby, které nejdou zpět k Bohu a tedy se s Ním také nespojují. Proto musí být jasně řečeno: **Boží spása není v žádném náboženství nebo kostele, ale jen v Ježíši Kristu.** Všechny lidské sliby o nebi a ráji nemají nic společného s Bohem. Je jen Jeden – totiž samotný Spasitel, který může říci: „*Amen pravím tobě, dnes budeš se Mnou v ráji*“ (Luk.23:43).

Ani jeden z těch takzvaných křesťanských kostelů, ani katolický, ani pravoslavný, ani anglikánský, ani luteránský, ani kalvinistický, ani koptský nebo jiný není tou církví, kterou založil Kristus, ten Spasitel. Tak například papež je sice hlavou římskokatolického kostela a patriarcha hlavou pravoslavného kostela, ale ne Hlavou církve Ježíše Krista. Biskup z Canterbury je sice duchovní hlava anglikánského kostela, ale ne Hlavou církve Ježíše Krista. To se vztahuje na všechny křesťanské konfese, které navzdory vzájemným rozdílům sdílejí s kostelem Říma „nicejsko–kaldejské vyznání víry“. První teologický předpoklad pro členství protestantských společností ve „Světové radě kostelů“ je podle Wikipedie: „**vyznání k víře v trojjediného Boha, jak je vyjádřeno v Bibli a v Nicäno–Konstantinopolitanum**“.

To ale není vyznání církve živého Boha. Církev Ježíše Krista věří výhradně v jediného Boha, jak o Něm Bible skutečně svědčí. Ona je z biblicky věřících všech časů, ze všech zemí, národů, ras a jazyků. PÁN sám řekl: „**Mé království není z tohoto světa ...**“ Církev živého Boha není nějaké státem schválené náboženství, nýbrž tvoří Tělo PÁNĚ, jak je psáno: „**Vy pak jste tělo Kristovo, a údy podle jeho částí**“ (1.Kor.12:27). V pravé církvi Spasitele je **Ježíš Kristus Hlava (Ef.4:15) a Bible jako Boží Slovo jediná autorita.**

Pravá víra

„Kdo pak nevěří Bohu, lhářem Jej učinil“ (1.Jan.5:10).

„Nikoli, nýbrž budiž Bůh pravdomluvný, ale každý člověk lhář, jako psáno jest: Aby ospravedlněn byl v řečech svých, a přemohl, když by se s tebou soudil“ (Řím.3:4).

O Abrahamovi je psáno: „**Uvěřil pak Abraham Bohu, i počteno jemu za spravedlnost**“ (Řím.4:3; Gal.3:6). Abraham je nejlepším příkladem pravé víry: Pravá víra je možná, jen pokud Bůh může skrze Své Slovo ke každému mluvit osobně. Nevíra vzniká, jestliže dopustíme, aby nepřítel zpochybnil to, co Bůh ve Svém Slově řekl. Tak víra i nevíra započaly již v ráji. Potom, co Bůh ten PÁN mluvil k Adamovi, zapletl Satan Evu do diskuze o tom, co Bůh řekl. Satan vždycky bere to, co Bůh řekl, zaseje pochybnost, něco k tomu přidá nebo ubere, překrouť, vykládá. Výsledkem byla nevíra, která vedla k neposlušnosti a nakonec ke svedení k pádu do hříchu.

Také k našemu Spasiteli Satan přišel s tím: „Je psáno ...“ To je to vlastní pokušení. Bez toho, že by Slovo Boží bylo zpochybnováno, není možné žádné pokušení, žádné svedení, žádné přestoupení. Ale PÁN mu řekl: „**Je rovněž psáno ...**“ (Mat.4:1-11; Mar.1:13). Také teologové mohou mít biblická témata, nicméně to, co o tom říkají, může být opak. Jestliže někdo vezme biblické místo a přinese pochybnost, pak je to ten nepřítel, který chce pokoušet, přivést k pádu. Pravé Boží děti k tomu vždy berou další místo, které to téma jasně osvětlí.

První a druhý příchod Krista patří ke spásnému Božímu plánu

Při prvním Kristově příchodu se ve službě Jana Křtitele naplnilo prorockví z Mal.3:1: „**Hle, Já posílám anděla Svého, který připraví cestu před tváří Mou**“ (Mat.11:10; Luk.7:27). **To zaslíbení, které se naplní před návratem**

Ježíše Krista, zní: „Hle, Já pošlu vám Eliáše proroka, prvé nežli přijde den PÁNĚ veliký a hrozný“ (Mal.4:5). To náš PÁN po službě Jana Křtitele potvrdil: „Eliáš zajisté přijde prve a napravit všechny věci“ (Mat.17:11). Také v Mar.9:12 náš PÁN potvrdil: „Eliáš přijde nejprve, napravit všechny věci.“

V mnohých biblických místech je řeč přímo o „**návratu Ježíše Krista**“. Od samého počátku bylo očekávání Jeho návratu ústředním tématem všech věřících. Toto očekávání je založeno na zaslíbení, které sám dal: „**Já jdu, abych vám připravil místo. A když odejdu, a připravím vám místo, zase přijdu, a poberu vás k Sobě samému, abyste, kde jsem Já, i vy byli**“ (Jan.14:3).

Na otázku učedníků ohledně znamení Jeho návratu a konci světa (Mat.24:3) odpověděl PÁN následující: „... **A bude kázáno toto evangelium království po celém světě, na svědectví všem národům, a tehdy přijde skonání**“ (v.14). Nikdy předtím nebyl takový čas, ve kterém evangelium mohlo skrze moderní média dosáhnout i nejbližší místa na Zemi, jako nyní. V základě vzato se při zvěstování plného evangelia jedná o to, **aby věřící byli připraveni na návrat Ježíše Krista**, neboť tak je to psáno: „... **a které hotovy byly, vešly s Ním na svatbu, i zavřeny jsou dveře**“ (Mat.25:10).

Kristův návrat byl v době apoštolů hlavním tématem zvěstování a je také v našem čase. V dopise Tessalonicenským píše apoštol Pavel: „**Nebo která jest naše naděje neb radost aneb koruna chlouby? Zdali ne i vy před obličejem PÁNA našeho Jezukrista v čas příchodu Jeho?**“ (1.Tes.2:19). Apoštol Pavel mohl své svědectví skončit těmito slovy: „**Již za tím odložena jest mi koruna spravedlnosti, kterou dá mi v onen den PÁN, ten spravedlivý soudce, a netoliko mně, ale i všem těm, kteří milují příchod Jeho**“ (2.Tim.4:8).

Nyní, tak blízko před návratem Krista musejí všichni, kteří náležejí k církvi PÁNĚ, udělat stejná prožití spásy tak, jako na počátku, a vrátit se do původního stavu podle Písma před Bohem. Tak to apoštol Petr již tehdy ohledně Krista a věřících předpověděl: „**KTERÉHO zajisté musí přijmout nebesa, až do času napravení všech věcí; což byl předpověděl Bůh skrze ústa všech Svých svatých proroků od věků**“ (Sk.3:21). V církvi živého Boha to musí před návratem Krista být tak, jako na počátku – první a poslední kázání jako i první a poslední křest, každé učení a praxe musejí souhlasit s tím **originálem**. Totéž evangelium, stejná víra, stejný křest se káže nyní v celém světě a všichni, kteří skutečně věří, jak Písmo praví, prožívají odpuštění svých hříchů a nechají se jako na počátku křtít na jméno PÁNA Ježíše Krista a obdrží

křest Duchem. **To je jediný apoštolský, pravý biblický vzor** (Sk.2:38-39; Sk.8:14-17; Sk.10:43-48; Sk.19:5-6), **který platí před Bohem až do konce.**

To nesmí být zamlčeno

„Amen, amen pravím vám: Kdo přijímá toho, koho bych Já poslal, Mne přijímá; a kdo Mne přijímá, přijímá toho, který Mne poslal“ (Jan.13:20)

Jak Bůh sám povolal a poslal Abrahama, Mojžíše a proroky, tak také poslal Jana Křtitele a tak také osobně povolal Pavla a pověřil obzvláštním příkazem ve spásných dějinách pro celou církev. Tentýž Bůh dal zaslíbení, že než skončí den spásy a nastane den PÁNĚ, **pošle proroka jako Eliáše** (Mal.4:5-6). Toto zaslíbení pro nejposlednější úsek času milosti, ve kterém nyní žijeme, než slunce ztratí svůj svit a měsíc se obrátí v krev (Joel.2:31; Sk.2:20; Zj.6:12), se naplnilo. Když baptistický kazatel William Marrion Branham 11. června 1933 po evangelizaci v Jeffersonville, ve státě Indiana, v USA, křtil asi 300 nově obrácených v řece Ohio, stalo se něco mimořádného: kolem 14 hodiny, když se právě chystal pokřtít sedmnáctou osobu, sestoupilo nadpřirozené světlo, které vidělo několik tisíc lidí stojících na břehu, zůstalo několik metrů nad tím Božím mužem a zazněla slova v anglické řeči: **„Jako Jan Křtitel předcházel prvnímu Kristovu příchodu, tak ta zvěst, která je tobě dána, bude předcházet druhému Kristovu příchodu.“** Tisková agentura Associated Press v USA a Kanadě o tom tehdy přinesla zprávu. Všeobecně se ví, že William Branham byl po druhé světové válce, zvláště od května 1946, Bohem použit pro průlom v uzdravovacím a probuzeneckém hnutí v celém světě.

Potvrzenou službou Božího muže Williama Branhama sám PÁN Svůj lid navrátil k biblické pravdě o Božství, křtu, Večeři Páně a všech učeních. Byla zvěstována celá Boží rada a čistá biblická zvěst je vydávána v celém světě k vyvolání, oddělení a přípravě opravdově věřících na **blahoslavený den návratu Krista** (Jan.14:1-3; 2.Kor.6:14-18; 1.Tes.4:13-18).

Jako Eliáš vzal 12 kamenů odpovídajících počtu izraelských kmenů a obnovil Boží oltář a vyzval Boží lid na hoře Karmel k rozhodnutí (1.Kr.18:17-40), tak v našem čase, v tomto důležitém úseku spásných dějin, bylo nově postaveno na svícen učení 12 apoštolů a církev Ježíše Krista zase vzdělána na původním základu apoštolů **a každý je vyzván k rozhodnutí: „I dokud kulhati budete na obě strany? Jestliže jest PÁN Bohem, následujte ho; pakli jest Bál, jděte za ním!“** (1.Kr.18:21).

Poslední napomenutí

Dnes všichni teologové vědí, že Jan Křtitel byl zaslíbený prorok (Iz.40:3; Mal.3:1), který PÁNU připravil cestu, avšak učenci ho odmítli: „... *Ale farizeové a zákoníci pohrdli radou Boží (Božím spásným plánem) sami proti sobě, nebyvše pokřtěni od něho*“ (Luk.7:30). Opakuje se nyní, co se stalo tehdy? V Luk.19 Spasitel dokonce plakal nad Jeruzalémem a řekl: „... *protože jsi nepoznal čas navštívení svého*“ (v.44). Zdali nezavrhují také dnes **Boží spásný plán** ti, kteří se zdráhají biblicky věřit, biblicky být pokřtěni? Jistě nestačí z náboženské tradice se upřímně modlit „Otčenáš“: „... Tvé království přijd', buď vůle Tvá ...“, když ani nepomyslí na to, činit vůli Boží, která je zjevena jen v Božím Slově.

Zdali se neopakuje v našem čase, co PÁN tehdy řekl: „*Běda vám zákoníkům, nebo jste vzali klíč k poznání spásy; sami jste nevešli, a těm, kteří vcházejí, zbránili jste*“ (Luk.11:52)? Zdali nestaví všichni své vlastní království, svůj vlastní kostel? Nemají všichni své programy? Co je s těmi, kteří vyšli z reformace až po letniční hnutí, a kteří přesto zvěstují své vlastní evangelium?

Světový kostel usiluje o náboženskou jednotu všech křesťanských konfesí a nakonec všech náboženství pod vedením jedné hlavy jako světové autority s odvoláváním se na Jana 17: „... *aby byli všichni jedno!*“ Papež František prosil o odpuštění všechny jinak věřící, kteří byli kdysi pronásledováni římskokatolickou institucí, od Valdenských až po letniční hnutí. Ano, je zdůrazňováno, už žádné rozdělení, nýbrž všichni se mají sjednotit na společném vyznání „trojičního Boha“. Sjednocování náboženských organizací má vzhledem na 500sté jubileum reformace v roce 2017 absolutní přednost.

Jak je to se sjednocením všech biblicky věřících s Bohem skrze Ježíše Krista, našeho PÁNA, jako s Hlavou církve?

Kdo ze všech zodpovědných v těch mnohých křesťanských misijních stanicích, až po světoznámé kazatele blahobytu a miliony jejich posluchačů, se skutečně připravuje na blízký návrat Krista? Každý z nich je vyzván: Zpět k Bohu! Zpět k začátku! Zpět k věčně zůstávajícímu Slovu, které vyšlo z Jeruzaléma! **Kdo se postaví na stranu Boží, vezme Slovo samotné jako směrnicí a nepřistoupí na žádný kompromis?**

Izaiáš musel prohlásit: „*Kdo uvěřil kázání našemu? A rámež PÁNĚ komu jest zjeveno?*“ (Iz.53:1). Také Pavel tu zkušenost udělal: „*Ale ne všichni uposlechli evangelium. Nebo Izaiáš praví: PANE, kdo uvěřil kázání našemu?*“ (Řím.10:16). Kdo může věřit, jak Písmo praví? Kdo respektuje Slovo Boží a nechá se korigovat? Každý se musí sám osobně rozhodnout, zda se bude držet nějakého nebiblického vyznání víry, **nebo uzná pravé vyznání apoštolů a proroků**. Není nic platné, přecházet od jednoho náboženství k druhému, z jednoho kostela do druhého, Boží Slovo musí být jako semeno (Luk.8:11) přijato do srdce a skrze Ducha Božího v každém osobně vzbudit nový, věčný život skrze znovuzrození (Jan.3:7; 1.Petr.1:23). Bude to zcela vážné a my se musíme rozhodnout, s čím přejdeme do věčnosti.

Všichni, kteří nalézají milost u Boha, se zkusí, jestli je to u nich tak, jak náš PÁN řekl: „*Ale přichází hodina, a nyní jest, kdyžto praví modlitebníci modliti se budou Otci v duchu a v pravdě. Neboť takových Otec hledá, aby se modlili Jemu. Bůh duch jest, a ti, kteří se Jemu modlí, v duchu a v pravdě musejí se modliti*“ (Jan.4:23-24). Kdo se k Bohu nemodlí s upřímností v Duchu Pravdy podle Slova Pravdy, modlí se k Bohu, ale mívá Ho: „*Přibližuje se ke Mně lid tento ústy svými a rty Mne ctí, ale srdce jejich daleko jest ode Mne. Nadarmo Mne ctí, učíce učení, jež jsou přikázání lidská*“ (Mat.15:8-9; Mar.7:6-7).

Na závěr nechť je ještě jednou zdůrazněno: Pravé vyznání víry, to pravé učení, je jen v Bibli, a my se musíme zkusit před Bohem, jestli uznáváme Ježíše Krista jako Hlavu církve a vracíme se k apoštolskému učení, které vyšlo z Jeruzaléma, nebo trváme na tom, které pochází od státního kostela v Římské říši. Uznáváme výhradně Boží Slovo, nebo náboženské tradice? Toto napomenutí je adresováno všem: „*Dnes uslyšíte-li hlas Jeho, nezatvrzujte srdcí svých*“ (Žid.4:7). **Kdo má uši k slyšení, ten slyš, co Boží Duch všem v církvi Ježíše Krista praví! To je psáno sedmkrát ve Zjevení v kapitolách 2 a 3.**

Prorocství konečného času se naplňuje

Všichni pozorujeme, že na Zemi se všechno změnilo: manželství, rodina a společnost již nejsou, co jednou byly. Globální oteplování a klimatické změny dosáhly znepokojivého rozsahu. Přírodní katastrofy jsou početnější a mohutnější. Nepokoje v celém světě vzbuzují v lidech obavy o budoucnost. Všude narůstají krize, obzvláště na Blízkém a Středním východě. Celý svět se bouří a miliony jsou na útěku. Vlády hledají řešení, nicméně jsou zjevně bezradné.

Náš PÁN v Mat.24, v Mar.13, v Luk.21 a jiných místech mluvil o tom, co se před Jeho návratem stane, a my vidíme, jak se to plní. Celkový vývoj konečného času, kterým se zde nemůžeme blíže zabývat, je předpověděn v biblickém proroctví. Poslední zvěstí, posledním voláním, má být lidem na Zemi dána šance, udělat před Bohem správné rozhodnutí.

Věčně platné evangelium je kázáno všem národům na svědectví, jak to náš PÁN sám předpověděl: „*A bude kázáno toto evangelium království po všem světě, na svědectví všem národům, a tehdy přijde skonání*“ (Mat.24:14). Nacházíme se opravdu velice blízko před zaslíbeným návratem Krista (Jan. 4:1-3). Znamení konečného času na to jasně odkazují, proto musejí všichni, kteří by chtěli opravdu biblicky věřit, opustit vlastní cesty a najít cestu k Bohu. PÁN sám přece u Luk.21:28 řekl: „*A když se toto počne dít, pohleďte a pozdvihněte hlav vašich, protože se přibližuje vykoupení vaše.*“

Toto vysvětlení by nemělo končit bez posledního biblického volání všem bohabojným, kteří věří Božímu Slovu:

„A netáhněte jha s nevěřícími. Nebo jaký jest spolek spravedlnosti s nepravostí? A jaké obcování světla s temnostmi?

A jaké srovnání Krista s Beliálem? Aneb jaký díl věrnému s nevěrným?

A jaké spolčení chrámu Božího s modlami? Nebo vy jste chrám Boha živého, jak pověděl Bůh: Přebýváti budu v nich, a procházeti se, a budu jejich Bohem, a oni budou Mým lidem.

A proto vyjděte z prostředku jejich a oddělte se, praví PÁN; a nečistého se nedotýkejte, a Já přijmu vás.

A budu vám za Otce, a vy mi budete za syny a za dcery, praví PÁN všemohoucí“ (2.Kor.6:14-18).

„I slyšel jsem jiný hlas s nebe, řkoucí: Vyjděte z něho, lide Můj, abyste se neúčastnili hříchů jeho a abyste nepřijali z jeho ran“ (Zj.18:4).

„A nyní, synáčkové, zůstávejte v Něm, abychom, když by se ukázal, smělé doufání měli, a nebyli zahanbeni od Něho v čas příchodu Jeho“ (1.Jan 2:28).

„Aj, přijdu rychle. Blahoslavený, kdo ostříhá slov proroctví knihy této!“ (Zj.22:7).

„Nebe a země pominou, ale slova Má nepomnou“ (Luk.21:33).

„Milost PÁNA Jezukrista, a láska Boží, a účastenství Ducha svatého buď se všemi vámi“ (2.Kor.13:13).

„A víme, že Syn Boží přišel, a dal nám smysl, abychom poznali Toho Pravého, a jsme v tom Pravém, i v Synu jeho Ježíši Kristu. On jest ten pravý Bůh a život věčný“ (1.Jan.5:20).

**Kdyby nemělo už platit Slovo Tvé,
na čem by spočinula víra má?
Mě nezajímá tisíc světů,
ale touha má je jen Slovo Tvé konat.
(N. L. Graf v. Zinzendorf)**

Kdo se chce dozvědět více o tom, co Bůh v našem čase činil a ještě činí, může se obrátit na uvedenou adresu.

Svobodná lidová misie
informační kancelář
Doubecká 556
Jahodnice
Praha 9 - Kyje
CZ-198 00
tel. 281 931 729
e-mail: info@svobodnalidovamisie.cz